

удари“, — припомни си Илия народната поговорка: на двесте крачки задъ неговата нива не бѣше паднало нито едно зърно. „Не ни върви, и това си е“, — въздишаше Ганка. Анасонътъ бѣше срѣденъ, но цената му падна толкова много, че трудно можеше да си покрие разноснитѣ. Кимйонъ не се роди, житото бѣше задоволително, но сжщо нѣмаше цена.

Оплакваха се всички. Оплакваха се и хора, които нѣмаха полици за ниви. Не можеха да свързватъ двата края, задължняваха на бакали, на бирници, на лихвари.

— Пакъ сме били силни, че издържахме толкова, — чудеше си се самъ Илия. — Ама не може повече, ще я върна!

И той се блѣскаше като вълкъ, трѣгналъ за ловъ, а попадналъ въ дълбока, непроходима яма.

Леката кашлица го друсаше, измжчваше го. Той ходѣше съ пречупенъ вратъ, шепнеше си, пресмѣташе. Нѣма да събере повече отъ петъ-шестъ хиляди лева. Ще плати само частъ отъ лихвата. За вкжци нѣма да остави пакъ нито стотинка. А сж оголѣли вече, месата имъ се виждатъ. Всички парцалчета бѣхе употребени, носѣха само по една изпокжсана риза. На два-три пѣти развждиха въшки, но Ганка ги изчисти.

— Ама не мога повече! — оплака се тя последния пѣтъ. — Нѣма ризи за преобличане, нѣма сапунъ за изпирание. . .

Илия мълчеше виновно. Крепѣше го само една надежда: Михалъ. И чакъ на седмия месецъ Наню обеща да плаща по десетъ лева, но безъ процентъ!

— Не си стоишъ на думата! — разсърди се Илия.

— Какво да правя? — дигна рамене Наню. — Нѣма смѣтка, а безъ смѣтка не се работи, нали?